

**TETTREKÉSZ MAGYAR RENDŐRSÉG
SZAKSZERVEZETE**

SZEKSZÁRD

Augusz Imre u. 9-11. 3. emelet 306-307.

<http://www.tmrsh.hu>

Hiv.szám.: Mü.71/2016/11.

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/697-2/2019	
Érkezett: 2019 JÚN 13.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 1 db	<i>Ju'</i>

Ügyszám : IV-697-1/2019.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete (székhelye : 7100 Szekszárd, Augusz Imre utca 9-11.,3. emelet 306-307., levelezési címe :7101 Szekszárd, Pf. 297; képviseli : [REDACTED]

[REDACTED], kamarai jogtanácsos [REDACTED]

[REDACTED] **indítványozó**, a panasz alapját képező peres eljárás alperese **nevében és képviselőjében eljárva a Tisztelt Alkotmánybíróság felhívása alapján alábbi**

**alkotmányjogi panasz indítvány kiegészítést
(egységes szerkezetben)**

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv. II. 10. 132/2018/7. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Az alkotmánybírósági eljárás feltételeinek igazolása

1.

**Levelezési cím: 7101 Szekszárd PF: 297.
Tel: 06-74-512-297 Fax: 06-74-510-042**

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja szerint az Alkotmánybíróság „alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját”.

Az Abtv. 27. §-a alapján az indítványozó nem egy jogszabályt, hanem az alaptörvény-ellenes bírói döntést támadhatja, amennyiben az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti.

Ezen rendelkezésnek jelen kérelmem megfelel, mivel a panaszom alapját képező ,az ügy érdemében hozott döntés, ítélet– a peres eljárás alperesének – indítványozónak Alaptörvényben biztosított jogait sérti.

Alkotmányjogi panasz indítványunk a határozottság követelményének megfelel, mivel az alperes által a Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 11.M.118 /2016.lajstromszámon indított per felülvizsgálati eljárásában keletkezett határozatról van szó alkotmányjogi panasz indítványunkban és kifejezett kérelmet tartalmaz a Kúria döntésének megsemmisítésére.

A 3/2013. (II. 14.) AB határozat kimondja, hogy „Az Abtv. 52. § (1) bekezdés f) pontja szerint az indítvány - többek között – akkor minősül határozottnak, ha kifejezett kérelmet tartalmaz a jogszabály, jogszabályi rendelkezés vagy a bírói döntés megsemmisítésére.”

3.

Az Abtv. 1. § a) pontja szerint egyedi ügy: „a természetes személy, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet jogát vagy kötelezettségét, jogos érdekét vagy jogi helyzetét érintő vagy eldöntő bírósági eljárás”. Ez nem igényel különösebb magyarázatot, hogy a **Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányság** felperes keresete és az alperes által benyújtott érdemi ellenkérelem (keresetlevél, érdemi ellenkérelem M/ 3. szám) valamint a peres eljárás iratanyaga alapján az azt eldöntő bírósági határozatok felülvizsgálatakor hozott döntés egyedi ügyben született, amely a természetes személy – a peres eljárás alperese - jogát, jogos érdekét érinti és eldönti.

4.

A támadott határozat konkrét peres eljárásban, még hozzá annak felülvizsgálati szakaszában, tehát bírósági eljárásban történt, mégpedig a fentebb hivatkozott 11.M.118 /2016.számon indított perben.

5.

Az alkotmányjogi panaszom határidőben történő benyújtását igazolja, hogy alperes 2019. február 8. napján vette kézhez a Kúria ítéletét, mely a peres eljárást lezárta. Ezek alapján beadványom megfelel az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott időbeliségnek.

6.

Az Abtv. 27. § b) pontjával, továbbá a 26. § (1) bekezdés b) és (2) b) pontjával kapcsolatban előadom, hogy a panasz tárgyát képező határozatokkal szemben, jogorvoslati jogomat kimerítettem, ezt igazolja a Kúria ítélete is, mely leszögezi, „az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs”.

II.

II. 1. Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

XXVIII. CIKK

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

II.2. Az Alaptörvény XXVIII. cikkének sérelme

Indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga, továbbá az ésszerű határidőn belül való elbíráláshoz való joga is sérült.

II.2.1. Tényállás

Indítványozó – az alapper alperese – a Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányság [REDACTED] állományában teljesített szolgálatot járőrzetűként. A Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányság **csapatszolgálati százada tagjaként** 2015. szeptember és október hónapban indítványozót előjárója átrendelte [REDACTED] valamint [REDACTED] megyébe megerősítési feladatok végrehajtására, így indítványozó munkáltatói átrendelés alapján a migrációs válsághelyzethez kapcsolódóan határmenti feladatellátásban vett részt készütségben a Magyar Köztársaság Rendőrségének Csapatszolgálati Szabályzata kiadásáról szóló 11/1998. (IV. 23.) ORFK utasítása alapján csapatszolgálati sajátos szolgálati formában, mely csapatszolgálati feladatok ellátására munkaköri leírása alapján indítványozó köteles volt. A teljes átrendelés ideje alatt a munkáltató rendelkezésére kellett állnia, fegyverét magánál tartotta, azt leadni – néhány kivétellel - nem kellett, melyből következően is mindvégig szolgálatban volt.

A 11/1998. (IV. 23.) ORFK utasítás szerint a

„készültségi szolgálat célja a csapaterő olyan alkalmazásra kész állapotban tartása, amely biztosítja feladataik lehető leggyorsabb megkezdését. Tartalma magában foglalja a csapaterő összevonását, elhelyezését, ellátását; a szükséges szolgálati csoportok, csoportosítások létrehozását; a csapattevékenységhez szükséges anyagi készletek kialakítását; a kötelek felkészítését és a meghatározott alkalmazhatósági szinten tartását.”

Hozzá tartozik a per tényállásához azon tény is, hogy alperes előjárói túlszolgálatot rendeltek el alperes részére a rendes szolgálatteljesítési idején felül. Ezen túlszolgálatok a Robotzsaru rendszerben rögzítettek szerint a munkáltató által megfizetésre is kerültek. A Hszt. a 139. § (1) bekezdésében szabályozza a túlszolgálatot, mely szerint

„Ha a szolgálati érdek vagy rendkívüli eset - így különösen tömegbaleset, elemi csapás, katasztrófa vagy súlyos kár megelőzése, elhárítása, következményeinek felszámolása, továbbá egyéb, a köz- és vagyónbiztonságot veszélyeztető, előre nem látható körülmény bekövetkezése - szükségessé teszi, a hivatásos állomány tagja a 134. §-ban meghatározott szolgálatteljesítési időn túl, valamint a munkaszüneti és pihenőnapon is kötelezhető arra, hogy szolgálatot teljesítsen (a továbbiakban: túlszolgálat).”

2015. december 14-i keltezéssel a Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányság Gazdasági Igazgatósága fizetési felszólítást adott ki alperes részére, hivatkozva a Hszt. 164. § (3) bekezdésének 1. fordulatára, mely szerint a „jogalap nélkül kifizetett illetmény hatvan napon belül írásbeli fizetési felszólítással visszakövetelhető a hivatásos állomány tagjától.” Mivel alperes a fizetési felszólításra nem fizette meg az összeget, így a Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányság közjegyzőnél fizetési meghagyásos eljárást indított 2016. május 6-án. Megjegyezzük a felszólítás és az fmh-s eljárás között közel fél év telt el, azaz a hatvan napos határidőt túllépte a munkáltató

Megjegyezzük, a felszólító levélben a jogorvoslatra történő kioktatás nem szerepelt, csupán annyi, hogy szolgálati panasszal nem lehet élni ellene, illetve az a tájékoztatás, hogy „amennyiben a fizetési felszólításnak nem tesz eleget, a munkáltató jogi úton tesz lépéseket, fizetési meghagyás kezdeményezésével illetve polgári peres eljárás megindításával”.

Azaz azt a szabályt sem tartotta meg a felszólításban alperes, hogy meg kell határozni a visszakövetelés jogalapját, a visszafizetendő összeget, a befizetés határnapját és módját, tájékoztatni kell a munkavállalót a jogorvoslat módjáról és határidejéről is.

Indítványozó ellentmondása alapján az fmh eljárás perré alakult.

A perben felperes azt állította, hogy indítványozónak a perbeni időtartamokra mindössze készenléti pótlék járt, mivel tényleges szolgálatot nem látott el a pihentetés időtartama alatt, így jogellenes volt a túlszolgálati díjak kifizetése. Meg kívánjuk jegyezni egyébként, hogy a felperes által állított készenlét indítványozó részére nem lett elrendelve az adott napokra, ezt egyébként alperessel sem közölte egyetlen előjáró sem a berendeléseknél, mikor az átrendelések történtek, továbbá készenlét rögzítése nem is történt a Robotzsaru rendszerben

sem a szolgálatok megkezdése előtt, sem azok teljesítésekor, csupán a teljesítést követően 3, illetve 2 hónap múlva változtatott felperes visszamenőlegesen a teljesített órákon.

A Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság felperes keresetét nagyrészt elutasította, s ítélete indokolásában kifejtette, hogy szolgálatban töltött időnek minősül a pihentetés időtartama, így az munkajogilag azt vonja maga után, hogy arra díjazás – jelen esetben túlszolgálati díj - illeti meg a munkavállalót (Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 11.M.118 /2016/26. sz. ítélete M/4. sz.) , mely I. fokú ítéletet a Tatabányai Törvényszék 2. Mf. 20.042/2017/3. sz. másodfokú ítéletével helyben hagyott (M/5. sz.) , s megállapította, hogy „ az ORFK utasítás szerinti a csapatszolgálati tevékenységhez kapcsolódóan az alperesnek az volt a munkája, hogy „készenlétben álljon”. A készütség rendeltetése az volt, hogy bármilyen rendkívüli esemény esetén, annak elhárítására az alperes készenlétben álljon, ez alatt az időtartam alatt semmilyen más feladatot nem végezhetett, kizárólag azt, amit a csapatszolgálati század parancsnoka utasításba adott, szabadidejével nem rendelkezhetett (Kúria Mfv.II.10.343/2015/4.)”

A Törvényszék ítélete ellen a Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányság felperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be . A Kúria 2018. március 28-án kelt Mfv.II.10.132/2018/2. sz. végzésével (M/6. sz.) felhívta felperesi képviselőt, hogy igazolja a jogi képviselő kamarai tagságát és meghatalmazását. Mivel ezen végzéshez kapcsolódó iratot a későbbiekben nem kaptunk a kezelőirodán 2018. május 25-én, június 20-án érdeklődtünk, s azt a választ kaptuk, hogy a végzés óta felperestől irat nem érkezett.

2018. július 16-án kelt Mfv.II.10.132/2018/5. sz. végzésével (M/7. sz.) a Kúria megküldte felperes felülvizsgálati kérelmét, mely már másik jogi képviselő aláírását tartalmazta.

A felhívásra benyújtottuk felülvizsgálati ellenkérelmünket (M/8.), melyben kértük a II. fokú ítélet helyben hagyását, valamint hivatkoztunk **arra is, hogy az I. és II. fokú bíróságok ítéletei teljesen összhangban állnak a közvetlenül alkalmazandó A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv rendelkezéseivel is**, mely irányelvre s annak „Meghatározások” című 2. cikkének 1. és 2. pontjára konkrétan hivatkoztunk felülvizsgálati ellenkérelmünkben , mely pontok a következőket írják elő

„Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

*(1) »munkaidő« az az időtartam, amely alatt a munkavállaló dolgozik, **a munkáltató rendelkezésére áll**, és tevékenységét vagy feladatát végzi nemzeti jogszabályoknak és/vagy gyakorlatnak megfelelően.*

2. »pihenőidő«: az az időtartam, amely nem minősül munkaidőnek. ”

Ezek után érdeklődtünk a Kúria kezelő irodáján október 16-án, amikor azt a tájékoztatást kaptuk, hogy se tanácsülés, se tárgyalás nincs tűzve az ügyben, s 2018. november 5-én szintén ez volt a tájékoztatás, így 2018. november 7-én felülvizsgálati kérelmünket kiegészítve indítványoztuk, hogy a munkaidő irányelv alkalmazhatósága érdekében a Kúria forduljon az EUB-hoz előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezve, továbbá kiegészítettük ellenkérelmünk indokolását is (M/9.).

Amikor 2019. február 8-án kézbesítésre került számunkra a Kúria ítélete, meglepetéssel tapasztaltuk, hogy az 2018. november 7-én kelt. Továbbá egy szót sem ejtett a Kúria ítéletének indokolása a felülvizsgálati kérelmünkben hivatkozott munkaidő irányelvről sem.

II.2.2.

A Kúria már felperes felülvizsgálati kérelmének befogadásakor megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikkében foglaltakat, figyelemmel arra, hogy a /2. végzésében foglaltakhoz nem tartotta magát, s más jogi képviselő által benyújtott kérelmet befogadta.

Továbbá indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát sérti a panasszal érintett döntés azzal is, hogy hivatkozásaink tartalmát semmilyen rövid formában sem rögzítette, s nem is vizsgálta. E körben említjük azt is, hogy kiegészítő kérelmünk és indítványunk benyújtásának napján hirtelen meg is született az ítélet.

A tisztességes eljárás követelménye magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül. [legutóbb megerősítve: 8/2011. (II. 18.) AB határozat, ABH 2011, 49, 80-81.]

A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata, ez sérült a Kúria eljárása során álláspontunk szerint, amikor egyrészt elfogadta felperes felülvizsgálati kérelmét, másrészt nem foglalkozott indítványozó képviseletében előterjesztett ellenkérelmünk, s annak kiegészítése tartalmával.

Az E. cikk (3) bekezdésének sérelme is megjelent a Tisztelt Kúria eljárása során, hiszen teljesen figyelmen kívül hagyta döntése meghozatalakor, hogy **a felülvizsgálati ellenkérelmünkben a közvetlenül alkalmazandó A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre,** s annak „Meghatározások” című 2. cikkének 1. és 2. pontjára konkrétan hivatkoztunk, melyet a Kúria meg sem említett, s nem is foglalkozott vele, figyelmen kívül hagyását nem is indokolta. holott ezen rendelkezés értelmében is a perbeni időtartam munkaidőnek minősül, mint azt az EUB a nemrégiben vizsgált C-518/15. sz. ügyben hozott ítéletében megállapította :

„ 57 A Bíróság kimondta továbbá, hogy a munkavállaló készenléti idő folyamán, szakmai tevékenységének nyújtása céljából a munkahelyen való fizikai jelenlétét és rendelkezésre állását úgy kell tekinteni, hogy feladatainak gyakorlásához tartozik, még akkor is, ha a ténylegesen végzett tevékenysége a körülmények függvényében változik (lásd ebben az értelemben: 2000. október 3-i Simap ítélet, C-303/98, EU:C:2000:528, 48. pont).

59 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik továbbá, hogy a 2003/88 értelmében vett „munkaidő” minősítése szempontjából a meghatározó tényező az, hogy a munkavállaló

köteles fizikailag jelen lenni a munkáltató által meghatározott helyen, és ott ez utóbbi rendelkezésére állni, hogy szükség esetén azonnal képes legyen a megfelelő szolgáltatások nyújtására. Valójában e kötelezettségeket, amelyek következtében az érintett munkavállalók a készenlét ideje alatt nem választhatják meg tartózkodási helyüket, úgy kell tekinteni, mint amelyek feladatuk ellátásához tartoznak.

A 2017/C 165/01 sz. „ A Bizottság közleménye – Értelmező közlemény a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvről” közleményében (a továbbiakban : Bizottság közleménye) a Bizottság kifejtette „Ebből kifolyólag a hatály alóli kivétel nem attól függ, hogy a munkavállalók a 89/391/EGK irányelvben említett ágazatokban dolgoznak-e, sokkal inkább az említett ágazatokban dolgozó alkalmazottak által elvégzett egyéni feladatok konkrét jellegén múlik. Tekintettel arra, hogy hatékony védelmet kell biztosítani a közösség számára, az ilyen feladatok indokolják az irányelvben előírt szabályok alóli kivétel alkalmazását. **A munkaidő-irányelvet ezért alkalmazni kell a fegyveres erők, a rendőrség, illetve a katasztrófavédelmi szolgálatok tevékenységeire.** Szintén alkalmazni kell a rendes körülmények között zajló egyéb különleges közszolgálati tevékenységekre is.”

Megjegyezzük, hogy az EUB a C-555/07. Küçükdeveci EBHT [2010] I-365 ítéletének 47. pont és 48. pontjában kifejtette azt is, hogy „tagállamok irányelvből eredő kötelezettsége az abban írt eredmény elérésére, valamint azon feladatuk, hogy megtegyék a megfelelő általános és különös intézkedéseket e kötelezettség teljesítésének biztosítása érdekében, ezen államok minden hatóságára vonatkozik, beleértve hatáskörük keretén belül az igazságszolgáltatás szerveit is”...

„Ebből következik, hogy a nemzeti jog alkalmazása során a nemzeti jog értelmezésére hivatott bíróságnak annak érdekében, hogy elérje az irányelv által kívánt eredményt, és ily módon megfeleljen az EUMSZ. 288. cikk harmadik bekezdésének, mindent meg kell tennie azért, hogy e feladatát az irányelv szövege és célja alapján lássa el.”

Azt is figyelmen kívül hagyta indokolása során a Bíróság, amit az EUB több döntésében kifejtett – lsd. a C-14/04. sz. ügyben (44. pont) , a C-151/02. sz. ügyben (58. pont) , a C-437/05. sz. ügyben (26. pont) a C-266/14. sz. ügyben (27 pont) , a C-258/10. sz. ügyben (44. pont) - , hogy a munkaidő és a pihenőidő fogalmát „nem szabad a különböző tagállami szabályozások előírásainak megfelelően értelmezni, mivel ezek közösségi jogi fogalmak, amelyeket objektív jellemzők alapján kell meghatározni az említett irányelv rendszerének és céljának figyelembevételével, amely minimális előírások bevezetésével a munkavállalók élet- és munkakörülményeinek javítására irányul. Csak az ilyen autonóm értelmezés biztosíthatja ugyanis az említett irányelv teljes körű érvényesülését, valamint e fogalmak egységes alkalmazását valamennyi tagállamban”, illetve megállapította azt is az EUB, hogy „**az irányelv semmilyen eltérést nem tesz lehetővé a többek között a „munkaidő” és a „pihenőidő” fogalom meghatározását megállapító 2. cikkétől**” (C-258/10. sz. ügyben hozott végzés, i. m., 45. pont; a C-266/14. sz. ügyben hozott ítélet, i. m., 28. pont.).

Ezt a rendelkezést a Kúria – álláspontunk szerint – megsértette, amikor hivatkozásunk ellenére nem vizsgálta a munkaidő-szervezés irányelv rendelkezését, azaz a tisztességes eljáráshoz való jogát sértette indítványozónak.

Az uniós irányelvek közvetlen hatályával kapcsolatban – mellyel nem foglalkozott a Tisztelt Kúria, holott álláspontunk szerint releváns jelen ügyben, s hivatkoztunk is az irányelvre - fontos megállapításokat tartalmaz a 72/2006. (XII. 15.) AB határozathoz fűzött, Kovács Péter és Kiss László alkotmánybírók által jegyzett párhuzamos indokolás.

A párhuzamos indokolás szerint az Európai Unió Bírósága kinyilatkoztatta a 93/104/EK irányelv közvetlen alkalmazhatóságát a C-14/04. számú *Dellas ügyben* 2005. december 1. napján hozott, a C-131/04. és C-257/04. számú *egyesített Robinson-Steele ügyben* 2006. március 16. napján hozott és a Pfeiffer ügyben hozott ítéleteiben. Utóbbi ügyben a Bíróság rögzítette, hogy az irányelvi „kérdéses rendelkezés az összes feltételt teljesíti ahhoz, hogy közvetlen hatást gyakoroljon”. A párhuzamos indokolás kifejti, hogy az *„irányelvnek – ha azon kivételes kategóriába tartozik, hogy közvetlenül alkalmazhatónak minősül – végső soron ugyanaz a pozíciója, mint a szükségképpen, ex lege közvetlenül alkalmazható rendeletnek, azaz alkotmány alatti, törvényi szintű jogforrás, amely azonban lex speciális gyanánt konfliktus esetében alkalmazási elsőbbséggel bír a hazai törvénnyel szemben”*. Az alkotmánybírók végül odáig jutottak el, hogy „a hazai rendes igazságszolgáltatási hatóságok maguk is érvényesítik a közvetlen alkalmazhatóság elve alapján a 93/104/EK irányelv ilyen természetű rendelkező cikkeit a neki ellentmondó, az indítványokban is érintett törvényekkel szemben”.

A tisztességes eljáráshoz való jog megsértésénél – álláspontunk szerint - , mivel a Kúria nem indokolta, mi okból nem foglalkozott az irányelvvél, megvalósult indítványozó alapjogi sérelme. Hivatkozunk arra is e körben, hogy „Amennyiben a nemzeti bíróságokat arra kéri fel, hogy foglaljanak állást azzal kapcsolatban, hogy az eltöltött idő munkaidőnek vagy pihenőidőnek minősül, vizsgálatukat nem korlátozhatják a nemzeti jog rendelkezéseire. Meg kell vizsgálniuk azokat a feltételeket, amelyek a gyakorlatban az érintett munkavállaló munkaidejére vonatkoznak” ⁽¹⁾.

2018. november 7. kelt beadványunkban figyelemmel a felülvizsgálati ellenkérelmünkben hivatkozott munkaidő irányelvre **indítványoztuk, hogy a Pp. 155/A. § alapján szíveskedjen a Kúria az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezni a fentebb hivatkozott A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv „Meghatározások” című 2. cikkének 1. és 2. pontja tekintetében. Ezen beadvány benyújtása napján hirtelen megszületett a Kúria panaszolt ítélete.**

¹ A C-258/10. sz. ügyben hozott végzés, i. m., 50. pont.

Megjegyezzük időközben Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 103.K.27.748/2018. lajstromszámon folyamatban lévő mintaperben a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2019. január 10. napján tartott tárgyaláson hozott végzésével – indítványunkat is figyelembe véve - úgy döntött, hogy az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezi a perben általunk hivatkozott A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv alkalmazhatósága, valamint az irányelv „Meghatározások” című 2. cikke tekintetében. Jelenleg az eljárás folyamatban van – írásbeli szakban - az EUB előtt C-211/19. számon.

Álláspontunk szerint indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga sérült akkor is, mikor a Kúria döntése meghozatalakor figyelmen kívül hagyta – holott a perben csatolt dokumentumok is azt támasztják alá- , hogy alperes a berendeléstartól számítottan szolgálatban volt, hiszen maga a Csapatszolgálati Szabályzat 14. pontja is kimondja :

„14. A csapaterő a várható feladatok ismeretében előre tervezetten vagy riadóval történő berendelés útján rendelhető készütségi szolgálatba.”

Álláspontunk szerint a 14. pont is rávilágít arra, hogy a Csapatszolgálati Szabályzat szerinti berendeléstartól számítva alperes szolgálatban, mégpedig készütségi szolgálatban volt. Továbbá hangsúlyozni kívánjuk azt is, hogy felperes által 2016. november 11-i előkészítő iratához becsatolt MRFK Részleges Törzs jelentések , valamint felperes által csatolt 2015. decemberi jelentések, továbbá [REDACTED] r. alezredes a csapatszolgálati század parancsnokának vallomása (/24.jkv.), is alátámasztja a Csapatszolgálati Szabályzat 17-19. pontjai szerinti készütség fennállását. Példálózó jelleggel a per során előterjesztett számos hivatkozás közül ki kívánjuk emelni például, hogy a2015. szeptember 15. napi Eseménynapló szerint 10 órakor megtörtént a csapatszolgálati állomány azonnalos berendelése (Csapatszolgálati Szabályzat 14. pont), a 2015. szeptember 23.a törzs jelentés azt tartalmazza, hogy (13 óra 15) a KOT parancsnok meghatározta számukra, hogy készütségben kell lenniük 24-én 19 óráig, azaz maga a törzs jelentés tartalmazza azt, hogy az időszak nem készenlét, hanem készütség. A 2015. december 5. napján kelt jelentés, mely részletezi a felperes álláspontja szerinti túlszolgálati órákat, szolgálati időt, készenlétnek minősített időt, álláspontunk szerint utólag gyártott jelentés, már a vizsgálat után készült, s annak elveit tükrözi, viszont ezen jelentésben sem egyértelmű a készenlétre vonatkoztatott felperesi állítás, mivel több helyen indokként leírja a jelentés készítője, hogy a „maroklófegyver leadására nem volt lehetőség, általános készütségi (csapaterős) helyzetben voltunk a szálláson is” (pl. V-VIII.pontok utolsó mondatai), azaz maga felperesi jelentés is készütségnek írja az állapotot.

Továbbá [REDACTED] tanúvallomásában előadta (mely vallomást felperes nem vitatott), hogy „Bármikor rendelkezésre kellett állni, tehát 15 percen belül amennyiben riadó van készen kellett állni egy esetleges bevetésre „ (Csapatszolgálati Szabályzat 19. pont).

Jelen esetben tehát a Kúria ítéletében felhívott jogszabályokból – illetve ezáltal az ítéleti indokolásból – a jogértelmezés általános szabályainak megtartása mellett nem következik az indítványozót marasztaló bírói döntés, így az sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből levezetett indokolási kötelezettséget is, amely az ítélet alaptörvény-ellenességét eredményezi meglátásunk szerint.

A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme valósult meg azzal is, hogy az elévüléssel - 60 napos visszakövetelhetőség vagy felperes általi bizonyítási kötelezettség az általános elévülés esetében – a Kúria nem foglalkozott. Ugyanis a Kúria nem foglalkozott azzal sem, hogy mivel felperes a 60 napos elévülési időn belül nem követelte vissza az általa állított jogosulatlanul felvett illemtényt (azaz a fizetési felszólítás után mintegy fél évig nem tett semmit) , így a Hszt. 164. §-a szerinti általános elévülési időn belüli visszakövetelhetőség szabálya áll fenn álláspontunk szerint, mely szerint: „**164. § (3) A jogalap nélkül kifizetett illemtény hatvan napon belül írásbeli fizetési felszólítással visszakövetelhető a hivatásos állomány tagjától.**” **Az általános elévülési időn belül visszakövetelhető a jogalap nélkül felvett illemtény, ha annak alaptalanságáról a hivatásos állomány tagja tudott vagy tudnia kellett volna.**”

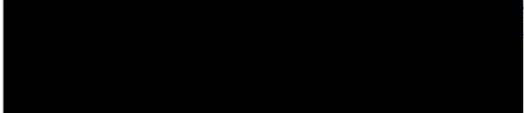

Ezt sem vizsgálta a Tisztelt Kúria, s indokolásában sem fejtette ki, mi okból hagyta figyelmen kívül ezen rendelkezés értelmezését. Az pedig nyilvánvaló a történésekből, hogy indítványozó nem tudott és nem is kellett tudnia a *jogalap nélküli kifizetésről*, hiszen maga a munkáltató sem tudott róla, mivel elrendelte a túlszolgálatot, szabályszerűen leigazolta a teljesítését, a kifizetést az előjáró engedélyezte, a MÁK számfejtette, s kifizetésre is került indítványozónak. Így fel sem merülhet az, hogy indítványozónak tudomása lehetett volna a jogalap nélküli kifizetésről.

Mindezek – álláspontunk szerint alátámasztják a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmének, valamint az ésszerű határidőn belüli elbírálás sérelmének megvalósulását álláspontunk szerint.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiekben levezetett indokolás alapján panaszunkat bírálja el, s annak adjon helyt.

Tisztelettel:

Szekszárd, 2019. június 11.

képviselőként eljárva
Tettrekész Magyar Rendőrség szakszervezete
 kamarai jogtanácsos

Mellékletek:

- M/ 1. – meghatalmazások, jogtanácsosi igazolvány másolata
- M/ 2 – a Kúria Mfv.II.10.132/2018/7. sz. ítélete
- M/ 3. – keresetlevél és érdemi ellenkérelem

M/4. - Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 11.M.118 /2016/26. számú I. fokú ítélete

M / 5. – Tatabányai Törvényszék 2. Mf. 20.042/2017/3. sz. másodfokú ítélete

M/6. - a Kúria Mfv.II.10.132/2018/2. sz.végzése

M/ 7 – a Kúria Mfv.II.10.132/2018/5. sz.végzése és felperes kérelme

M/8. – indítványozó nevében benyújtott felülvizsgálati ellenkérelem

M/9. – ellenkérelem kiegészítése és kérelem

M/10. - adatkezelési nyilatkozat

Tisztelt Alkotmánybíróság

**Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi
Bíróság útján**

alkotmányjogi panasz indítványa

(Hiv.szám.: Mü.71/2016/11.)

indítványozónak

Képv.:

Tettekész Magyar Rendőrség Szakszervezete
(postacíme: 7101 Szekszárd, Pf.: 297.;

**Tettekész Magyar Rendőrség
Szakszervezete**
7100 Szekszárd, Augusz. I. u. 9. 11. 13. em. 306-307.
Adószám: 18861000-1-17
Hungária Takarékszövetkezet
dr. Péter Péter

a IV-697-1/2019. számú eljárásban